

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 247/2020-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Gráčikom, Farská 40, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 67/2019 z 5. februára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. apríla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta

porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 67/2019 z 5. februára 2020 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

2. Sťažovateľ uviedol, že napadnutým rozhodnutím najvyšší súd odmietol jeho dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 31/2017 z 29. júna 2017 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ v dovolaní, poukazujúc na prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), argumentoval, že trestný súd v jeho trestnej veci vydal odsudzujúci rozsudok na základe jediného priameho usvedčujúceho dôkazu – výpovede [REDAKOVANÉ], ktorá bez zákonného dôvodu odmietla vypovedať na hlavnom pojednávaní, a preto súd prečítal zápisnicu o jej výpovedi z prípravného konania, na základe ktorej rozhodol.

3. Podľa názoru sťažovateľa menovaná svedkyňa nemala právo odoprieť výpoveď z dôvodu, že by si mohla privodiť trestné stíhanie, pretože za tú istú vec, o ktorej mala vypovedať, už bola odsúdená. Možnosť prečítania výpovede z prípravného konania podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku je viazané na využitie práva svedka odoprieť výpoveď podľa § 130 Trestného poriadku, teda ak svedok toto právo nemal, nemohol ho ani využiť a konajúci súd nemohol postupovať podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku. Pokiaľ tak postupoval, je podľa sťažovateľa takýto dôkaz contra legem a odsudzujúci rozsudok vydaný na základe tohto dôkazu v rozpore s právom na spravodlivý súdny proces.

4. Sťažovateľ argumentoval, že z odôvodnenia prvostupňového rozsudku vyplýva, že tento pri ustálení viny sťažovateľa vychádzal najmä z výpovede menovanej svedkyne a výpovedí svedkov vypočutých v rámci hlavného pojednávania, ako aj z listinného dôkazu preukazujúceho, že vozidlo VW Touareg zaistené neďaleko miesta činu, v ktorom boli zaistené biologické stopy patriace [REDAKOVANÉ], bolo vo vlastníctve obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] ktorej jediným spoločníkom a konateľom bol sťažovateľ. O účasti sťažovateľa na skutku vypovedala len svedkyňa [REDAKOVANÉ]

a preto je jej výpoveď mimoriadne dôležitá. Sťažovateľ je preto toho názoru, že s poukazom na dôležitosť a závažnosť tohto dôkazu bolo nutné ho vykonať riadne a zákonným spôsobom. Najvyšší súd však aproboval spôsob vykonania tohto dôkazu okresným súdom na hlavnom pojednávaní, teda sa dopustil závažného pochybenia.

5. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] vypovedala v prípravnom konaní v procesnom postavení svedka a po zákonných poučeniach uviedla, že osobu sťažovateľa poznala prostredníctvom [REDAKOVANÉ], ktorého videla pred skutkom asi tri až štyrikrát. Následne ju mal [REDAKOVANÉ] spoločne s osobou, ktorú označuje ako [REDAKOVANÉ] inštruovať, ako vykonajú skutok. Svedkyňa potom opísala priebeh skutku a jej konanie po skutku. Vo výpovedi ale vôbec neuviedla, ako [REDAKOVANÉ] vyzeral, koľko mal rokov, odkiaľ pozná meno tejto osoby, kde táto osoba bývala, resp. ani žiadne iné okolnosti, podľa ktorých by táto osoba mohla byť stotožnená. Svedkyňa okrem toho počas rekognície osobu sťažovateľa neopoznala. Prvostupňový súd sa pokúsil vykonať dôkaz v podobe výsluchu svedkyne [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní konanom 29. marca 2017, táto však iba všeobecným vyjadrením s poukazom na § 130 ods. 2 Trestného poriadku uviedla, že využíva svoje právo nevypovedať, aby si neprivedla trestné stíhanie. Následne súd prvého stupňa bez ďalšieho zisťovania dôvodov na odmietnutie vypovedať prečítal zápisnicu o jej výpovedi z prípravného konania z 21. februára 2014.

6. Aj keď sa sťažovateľ stotožňuje s názorom, že právo svedka odmietnuť vypovedať v zmysle § 130 ods. 2 Trestného poriadku patrí k jeho základným právam, nemožno ho považovať za absolútne a všeobecné. Konajúci súd je preto podľa názoru sťažovateľa postupom podľa § 132 ods. 1 a 2 Trestného poriadku povinný zistiť dostatočný podklad pre svoje rozhodnutie o odôvodnenosti odopretia výpovedi svedka pre nebezpečenstvo trestného stíhania pre svedka, resp. jeho blízkej osoby, a zároveň svedkovi ponechať dostatočný priestor, aby vynechal to, čo považuje pre seba alebo blízke osoby za nebezpečné.

7. Svedkyňa [REDAKOVANÉ] bola za ten istý skutok (v rámci spolupáchateľstva pôvodne stíhaná spoločne so sťažovateľom) už bola právoplatne odsúdená rozsudkom Okresného

súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Tk 1/2014 zo 7. mája 2014, teda objektívne nemala zákonnú možnosť s poukazom na § 130 ods. 2 Trestného poriadku odmietnuť vypovedať, keďže sťažovateľ nebol jej blízkou osobou a sebe už nemohla privodiť nebezpečenstvo trestného stíhania.

8. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v rozpore aj s judikatúrou ESLP, konkrétne s analogickým rozhodnutím o neprípustnosti sťažnosti vo veci Dieter Wanner proti Nemecku z 22. novembra 2018, č. 26892/12.

9. Z uvedeného je podľa sťažovateľa zrejmé, že nesprávny postup najvyššieho súdu, ktorým schválil postup okresného súdu a krajského súdu, ktoré sa bez zákonného dôvodu uspokojili s odmietnutím svedka vypovedať na hlavnom pojednávaní, je procesnou chybou, a teda aj porušením práva na spravodlivý súdny proces sťažovateľa.

10. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil:

„I. Základné práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces a súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 05.02.2020 v konaní vedenom pod 3Tdo/67/2019, porušené boli.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 05.02.2020 v konaní vedenom pod 3Tdo/67/2019 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

III. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 1.000,- Eur, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

11. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

18. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, teda že nie sú splnené dovolacie dôvody podľa § 371 Trestného poriadku. Podstata argumentácie sťažovateľa tkvie v tvrdení, že k prečítaniu zápisnice o výpovedi svedkyne [REDACTED] z prípravného konania podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní po tom, čo dotknutá svedkyňa s odkazom na možnú obavu z privodenia si trestného stíhania podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku odmietla vo veci vypovedať, údajne neboli splnené podmienky, a teda má ísť v danom smere o nezákonný dôkaz, a teda aj o porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

19. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a tiež iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (IV. ÚS 115/07). Tak to nepochybne platí aj pre miesto a postavenie práva na spravodlivé súdne konanie explicitne vyjadrené v čl. 6 ods. 1 dohovoru v štruktúre práv garantovaných dohovorom, čo v plnom rozsahu potvrdzuje judikatúra ESLP.

20. Zároveň z doterajšej judikatúry ústavného súdu zjavne vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne

východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

21. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných procesných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri napr. II. ÚS 63/06).

22. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej).

23. Ak súd alebo iný orgán koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu alebo inú právnu ochranu. Právo na súdnu a inú právnu ochranu poskytuje ústava každému právu, ktoré je v právnom poriadku Slovenskej republiky upravené a ktorého sa zákonom ustanoveným postupom možno domáhať na súdnom alebo inom orgáne Slovenskej republiky. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/94).

24. Úlohou najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu bolo ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom zohľadniť a dodržať uvedené teoretické východiská zvlášť pri vysporiadaní sa s dovolacími námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom).

25. Ako je zrejmé z napadnutého uznesenia, najvyšší súd je na rozdiel od sťažovateľa toho názoru, že výpoveď svedkyne bola prečítaná postupom podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku, teda postupom určeným pre svedka, ktorý na hlavnom pojednávaní využil svoje právo odoprieť výpoveď podľa § 130 Trestného poriadku, teda bola postupom zákonným. V predmetnej trestnej veci svedkyňa [REDAKOVANÉ] vypovedala v prípravnom konaní, nevyužívajúc právnu ochranu podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku, a jej výpoveď je potrebné považovať za zákonnú, čo sťažovateľ napokon ani žiadnym spôsobom nespochybnil. Neskôr táto svedkyňa možnosť nevypovedať po príslušnom zákonom poučení využila v ďalšom štádiu trestného konania, t. j. na hlavnom pojednávaní, čím vznikla otázka ďalšieho procesného využitia jej výpovede z prípravného konania.

26. Podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku zápisnicu o výpovedi svedka, ktorý na hlavnom pojednávaní využil svoje právo odoprieť výpoveď podľa § 130 Trestného poriadku, možno prečítať za predpokladu, že bol pred výsluchom, ktorého sa zápisnica týka,

o svojom práve odoprieť výpoveď riadne poučený i výslovne vyhlásil, že toto právo nevyužíva, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku.

27. K otázke nastolenej sťažovateľom ústavný súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 6/2018 z 21. augusta 2019, v ktorom sa najvyšší súd uvedenou problematikou, ako aj sťažovateľom uvádzaným rozhodnutím ESLP Dieter Wanner proti Nemecku podrobne zaoberal a s ktorými závermi sa ústavný súd v plnom rozsahu stotožňuje:

«Po prvé, ak ide o „pochybnosti“ obvinených ohľadom práva svedka Ing. W. O., PhD. odmietnuť vypovedať s odkazom na nebezpečenstvo možného privodenia si trestného stíhania po tom, čo už tento bol „vo veci“ právoplatne odsúdený (menovaný svedok bol právoplatne odsúdený za prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Tr. zák. rozsudkom ŠTS z 13. decembra 2016, sp. zn. BB-3T/29/2016, a to na základe uzavretej dohody o vine a treste - ako zákonného inštitútu s legálnym benefitom v podobe nižšieho trestu), ako i po tom, ako už skôr vypovedal, a teda svoje právo nevyužil, tak v tejto súvislosti je potrebné v zmysle ustálenej judikatúry zdôrazniť, že ak bol svedok, ktorý bol skôr spoluobvineným, zúčastnený na trestnom čine obvineného, proti ktorému vypovedá, má vždy právo odmietnuť výpoveď podľa § 130 ods. 2 Tr. por., a to aj vtedy, keď sa trestné stíhanie proti nemu už právoplatne skončilo.

Právo svedka odoprieť výpoveď, ak by svojou výpoveďou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo osobám uvedeným v § 130 ods. 2 veta prvá Tr. por., je dôsledkom ústavnej ochrany pred takouto povinnosťou (čl. 47 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 37 ods. 1 Listiny základných práva slobôd) a táto má prednosť pred dosiahnutím účelu trestného konania v zmysle § 1 Tr. por., a to aj vtedy, ak by v konkrétnej veci mohla viesť k dôkaznej núdzi (pozri k tomu R 60/2003 -bod I. prvá právna veta, tiež rovnako R 35/2008 - bod I. a R 14/2012 - bod I. prvá právna veta a bod II.).

Preto v posudzovanej veci konajúci súd prvého stupňa správne „bez ďalšieho“ akceptoval prejav vôle svedka Ing. W. O., PhD. na hlavnom pojednávaní konanom 4. mája 2017 vo veci nevypovedať z dôvodu, „aby svojou výpoveďou nespôsobil nebezpečenstvo

trestného stíhania seba a svojim blízkym“, keď žiadne ďalšie posudzovanie „oprávnenosti“ využitia daného práva v tomto prípade neprichádzalo do úvahy.

Pokiaľ pritom dovolatelia v posledne spomínanej súvislosti na podporu svojich tvrdení poukazovali na rozhodovaciu činnosť ESLP, tak tu si zrejme obvinení neuvedomili jednu zásadnú skutočnosť, a síce, že podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (tak, ako je vykladaný ESLP) má prednosť pred našim vnútroštátnym zákonom len vtedy ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. A nakoľko je už z vyššie uvedeného zrejmé, že v tomto prípade poskytuje náš vnútroštátny zákon (tak, ako je vykladaný vnútroštátnymi súdmi) – konkrétne ustanovenie § 130 Tr. por. - osobe svedka vyššiu mieru ochrany ako zmieňovaná medzinárodná zmluva, neprichádza jej aplikácia s poukazom na už citovaný článok Ústavy Slovenskej republiky do úvahy (alebo inak, názor vyjadrený v rozhodnutí ESLP, na ktoré odkazovali obvinení, je z daného pohľadu irelevantný).

V tejto súvislosti možno záverom tiež podotknúť, že ak zákon vo všeobecnosti poskytuje ochranu určitému právu jednej osoby, nemôže potom využitím tohto práva zo strany príslušnej osoby (v danom prípade konkrétne využitím práva dotknutého svedka vo veci nevypovedať) zároveň dôjsť k porušeniu žiadneho práva inej osoby, resp. k nezákonnému zásahu do práva inej osoby (v tomto prípade teda k porušeniu práva obvineného/obvinených na obhajobu).»

28. Ústavný súd považuje za žiaduce poukázať aj na judikatúrne závery najvyššieho súdu uvedené v uznesení sp. zn. 2 Tdo 4/2011 z 8. marca 2011 (publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 14/2012), v zmysle ktorého osoby, ktoré boli, resp. sú v postavení spoluobvinených, ale aj osoby, proti ktorým sa viedlo, či vedie paralelné trestné stíhanie v zmysle ustálenej súdnej praxe, majú vždy právo odmietnuť vypovedať podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku.

29. Ako vyplýva z uznesenia najvyššieho súdu, ako aj sťažovateľom predloženého rozsudku okresného súdu, ktorým bol uznaný vinným v konaní proti ušlému, namietaný výsluch svedkyne [REDAKOVANÉ] v prípravnom konaní nielenže bol vykonaný zákonným spôsobom, ale bol zrealizovaný v súlade so zásadou kontradiktórnosti, keďže bola pri ňom

prítomná obhajkyňa sťažovateľa, ktorá mala možnosť v zásade rovnakým spôsobom ako na hlavnom pojednávaní klásť svedkyňi otázky či namietať neprípustnosť položených otázok. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že išlo o jediný, resp. rozhodujúci dôkaz o jeho vine, ústavný súd konštatuje, že v posudzovanej trestnej veci výpoveď tejto svedkyne nebola jediným (i keď podstatným), ale jedným z viacerých navzájom sa dopĺňujúcich usvedčujúcich dôkazov, na čo poukázal aj najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

30. Ústavný súd konštatuje, že v danej trestnej veci za podstatnú považuje skutočnosť, že čítaný výsluch svedkyne z prípravného konania bol vykonaný v súlade so zákonom, rešpektujúc zásadu kontradiktórnosti, a preto námietku nezákonnosti čítania výpovede svedkyne vyhodnotil ústavný súd ako neopodstatnenú.

31. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu a obsahom tých základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e: Proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2020

Martin Vernarský
predseda senátu